

Arrest

**nr. 199 816 van 16 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/0.1
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. MARCHOUH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en heeft een onbeperkt verblijfsrecht in Spanje.

1.2. Op 27 april 2012 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoeker gegeven.

1.3. Op 11 mei 2013 wordt verzoeker een volgend bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar betekend.

1.4. Op 4 augustus 2017 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevoering, wapens-verboden wapen-fabricatie/ verkoop/invoer/dragen.

1.5. Op 5 februari 2018 verleent de onderzoeksrechter opheffing van het aanhoudingsmandaat. Verzoeker wordt in vrijheid gesteld mits naleven van voorwaarden.

1.6. Op 8 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : E.O.

Voornaam : M.

(...)

Nationaliteit : Marokko

Gekend in de gevangenis als: B.M. (...) onderdaan van Algerije

ALIAS:

B.M. (...) nationaliteit Algerije

B.M. (...) nationaliteit algerije

B.M. (...) nationaliteit Algerije

B.M.(...) nationalité Algerije

P.V. (...) nationaliteit Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten en wordt hij gerepatrieerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

O de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de

maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er

niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 03.08.2017 in het Rijk.

3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene werd sinds 04.08.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevoering, wapens-verboden wapen-fabricatie/ verkoop/invoer/dragen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

De betrokkene is gekend onder verschillende aliassen.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene werd sinds 04.08.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevorming, wapens-verboden wapen-fabricatie/ verkoop/invoer/dragen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 11.05.2013.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De betrokkene werd op 11.05.2013 onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, betekend op 11.05.2013.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

De betrokkene werd sinds 04.08.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevorming, wapens-verboden wapen-fabricatie/ verkoop/invoer/dragen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

De betrokkene is gekend onder verschillende aliassen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

De betrokkene is gekend onder verschillende aliassen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Spanje. Mocht de overname door Spanje niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. Soetens, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de de Directeur van de gevangenis te Hasselt de betrokkene op te sluiten in de gevangenis te Hasselt vanaf 08.02.2018."

1.7. Verzoeker is vastgehouden met oog op verwijdering.

2. Over de rechtspleging en de procedure

De Raad merkt op dat, zoals supra in punt 1.7. werd aangegeven, verzoeker heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat in de mate dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering prima facie ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel "2. *Over de procedure*", waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen

afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002' Conka/ België, § 75).

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

'Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduld impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingen wet,

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt nergens dat verwerende partij effectief is overgegaan tot een inhoudelijk onderzoek van zijn familiale situatie, aangezien enkel wordt vastgesteld dat er zogenaamd geen familiaal belang overeenkomstig art. 8 EVRM zou zijn.

In de beschikking van de Onderzoeksrechter te Hasselt, wordt melding gemaakt van het verblijf van verzoeker te 3600 GENK, Ceintuurlaan 81/22, alwaar hij samenwoont met Ali OUTFERDINE, van Belgische nationaliteit (stuk 4), hetgeen tevens nergens blijkt uit de motivering, ongeacht de melding van de verblijfplaats te Genk in de beschikking van de Onderzoeksrechter alwaar verwerende partij zich op baseert.

Tevens werd er geen onderzoek verricht naar zijn financiële situatie, waarbij de economische verankering (zijnde zijn tewerkstelling) op geen enkel ogenblik wordt vernoemd, noch op enige wijze enig onderzoek werd gevoerd, hetgeen ook blijkt uit het ontberen van enige vorm van motivatie.

Verzoeker dient de mogelijkheid te verkrijgen om zijn kans te benutten teneinde zijn fundamentele proceswaarborgen te kunnen handhaven voor de inhoudelijke behandeling van de zaak voor de Correctionele Rechtbank, aangezien zijn persoonlijke aanwezigheid een toegevoegde waarde zal zijn voor de behandeling van het dossier en een miskennis van deze rechten hoe dan ook een schending zal inhouden van art 6 EVRM, aangezien verzoeker zijn fundamenteel recht op een eerlijk proces, alsmede zijn vermoeden van onschuld hiermee flagrant worden geschonden.

Art. 14 EVRM stelt daarenboven uitdrukkelijk dat eenieder het recht dient te hebben om in zijn tegenwoordigheid zijn zaak bij te wonen voor de Correctionele Rechtbank, zodoende bij een repatriëring zulk fundamenteel recht zal worden miskend.

Verzoeker beschikt bovendien over een blanco strafregister, zodoende er onmogelijk sprake kan zijn van een gevaar voor de openbare orde, verzoeker bovendien tot op heden niet veroordeeld door een vonnis dat in kracht van gewijsde is getreden.

Verzoeker heeft tot op heden volgens geen enkele rechterlijke beslissing enige strafbare feiten gepleegd, zodoende verzoeker niet kan geacht worden een gevaar te vormen voor de openbare orde. A fortiori, verzoeker betwist ten stelligste de feiten waarvoor hij in verdenking werd gesteld, aangezien ten gronde zal blijken dat verzoeker slachtoffer is geworden van opzettelijke slagen en verwondingen met blijvende ongeschiktheid.

*Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.
De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.”*

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd is en verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing ook kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient dan ook behandeld te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en is erop gericht te waarborgen dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt derhalve een individueel onderzoek. Verder merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.3. Verzoeker houdt voor dat er geen inhoudelijk onderzoek werd gevoerd naar zijn familiale situatie noch naar zijn financiële situatie en zijn economische verankering, dit is zijn tewerkstelling.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.”

Uit dit motief blijkt wel degelijk dat verwerende partij een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM heeft gevoerd, en dus ook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de omstandigheid “gezins- en familielevens”.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij samenwoont met A.O. van Belgische nationaliteit.

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging voor het familie- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit beschermenswaardig familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn gehuwden of partners in een stabiele de facto relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker legt een stuk nr. 4 voor, dat een kopie betreft van het Belgisch paspoort van dhr. O.A. waar deze op 2 oktober 2017, dus nadat verzoeker reeds onder aanhoudingsmandaat stond, verklaart dat verzoeker in zijn appartement mag verblijven met een enkelband. Uit dit enkele stuk blijkt op zich geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit stuk, dat verder niet wordt gekaderd, verduidelijkt op geen enkele wijze wat de concrete band is tussen dhr. O.A. en verzoeker, in het bijzonder of er sprake is van enige (aan)verwantschap tussen hen. Verzoeker verwijst naar een stuk 2, met name de beschikking van 5 februari 2018 van de onderzoeksrechter te Hasselt tot opheffing van het bevel tot aanhouding, waaruit zou blijken dat hij samenwoont met dhr. O.A. De Raad stelt echter vast dat in deze beschikking juist vermeld staat dat verzoeker “zonder gekend adres” is. Verder stelt de Raad vast dat het loutere gegeven dat verzoeker bij dhr. O.A. mag verblijven en daartoe wordt bevolen door de onderzoeksrechter, het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet aantoont.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens niet dat verzoeker reeds eerder verbleef op het adres waar het appartement van dhr. O.A. gelegen is. Integendeel, er blijkt dat wanneer verzoeker werd geïntercepteerd, telkens werd genoteerd dat hij zonder gekend adres is dan wel dat als verblijfsadres “Nederland” opgaf.

Verzoeker maakt derhalve het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Hij weerlegt evenmin niet dat verwerende partij op goede gronden kon oordelen: *“Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.”*

Tenslotte blijkt uit het stuk 3, dit zijn de loonfiches van verzoeker, dat verzoeker was tewerkgesteld in Nederland in de maanden juli, augustus en september 2017. Een tewerkstelling in Nederland kan niet dienstig worden voorgelegd om het bestaan van gezinsleven in België aan te tonen. In de mate dat deze tewerkstelling deel uitmaakt van verzoekers privéleven, merkt de Raad op dat deze tewerkstelling zich in Nederland afspeelt en dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom de verwerende partij rekening zou moeten houden met een privéleven, of minstens socio-economische banden, die enkel betrekking heeft op Nederland. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven wordt verzoeker momenteel *“het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Het staat verzoeker dus vrij om zich naar Nederland te begeven indien hij over de vereiste documenten beschikt. Ter terechtzitting daarnaar gevraagd, stelt de raadsman dat verzoeker in Nederland werkte op basis van zijn onbeperkte Spaanse verblijfstitel.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden gelezen dat een financiële situatie of een economische verankering in een andere lidstaat, omstandigheden zijn waarmee de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden.

Gelet op het bovenstaande, moet ook nu de Raad vaststellen dat het bestaan van enig beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM prima facie niet wordt aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet.

Er is tevens geen enkele indicatie omtrent *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.4. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het adres waar hij samenwoont met dhr. O.A., herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker reeds eerder verbleef op het adres waar het appartement van dhr. O.A. gelegen is. Verzoeker uit met dit betoog in wezen kritiek tegen het motief in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat en waarbij in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet wordt besloten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, omdat hij geen officieel verblijfsadres heeft in België en gekend is onder verschillende aliassen. Verzoeker betwist niet dat hij geen *“officieel verblijfsadres”* heeft, integendeel hij wijst zelf op de beschikking van de onderzoeksrechter waarin hij wordt opgelegd zich naar het stadsbestuur te Genk te begeven om *“zich administratief (adres) (...) te regulariseren”*. Evenmin betwist verzoeker dat hij gekend is onder verschillende aliassen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door in casu een risico op onderduiken vast te stellen en op basis daarvan hem een termijn van vrijwillig vertrek te weigeren.

Tenslotte, noteert de Raad dat de raadsman van verzoeker ter terechtzitting bevestigt dat verzoeker geen enkel verblijfsrecht in België heeft.

3.3.2.5. Verzoeker meent dat hij niet kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde omdat tot op heden uit geen enkele rechterlijke beslissing blijkt dat hij enige strafbare feiten heeft gepleegd. Hij betwist ten stelligste de feiten waarvoor hij in verdenking werd gesteld en stelt dat ten gronde zal blijken dat hij het slachtoffer is van opzettelijke slagen en verwondingen met blijvende ongeschiktheid.

De Raad wijst erop dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat stond van *“04.08.2017 tot heden”* uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevoering, wapens-verboden wapen-fabricatie/verkoop/invoer/dragen, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Overeenkomstig artikel 16, §5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat verzoeker reeds schuldig

werd bevonden – vormt in deze een indicatie dat verzoekers aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat hij geheel niets te maken zou hebben met de zaak, in tegenstelling tot wat zijn raadsman beweert.

Dat de onderzoeksrechter het bevel tot aanhouding op 5 februari 2018 heeft opgeheven, maakt verder niet dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, slagen en verwondingen, deelname aan bendevoering, wapens-verboden wapen-fabricatie/verkoop/invoer/dragen, niet langer kan gebruiken in zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. Bovendien blijkt uit de beschikking van het bevel tot aanhouding dat de onderzoeksrechter bevestigt dat verzoeker nog steeds wordt *“verdacht van opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en verzwarende omstandigheden, inbreuken op de drugswetgeving, inbreuken op de wapenwetgeving en bendevoering”*.

De onderzoeksrechter voegt daaraan toe dat:

“Gezien en herhaald de motieven zoals weergegeven in het bevel tot aanhouding de dato 04/08/2017 Gezien deze redenen nog steeds van toepassing blijven.”

Hieruit blijkt genoegzaam dat de opheffing van het bevel tot aanhouding niet impliceert dat verzoeker niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

Het is dan ook niet onredelijk van verwerende partij om het aanhoudingsmandaat te weerhouden en uit de aard van de feiten waarvoor verzoeker werd aangehouden af te leiden dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen, ongeacht het blanco strafregister. In deze benadrukt de Raad dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht.

De Raad wijst er daarenboven op dat verzoeker zich wat betreft de strafprocedure kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat zijn advocaat de belangen van verzoeker in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Bovendien toont verzoeker met de inleiding van de onderhavig procedure aan dat hij bij machte is een advocaat te contacteren die hem kan bijstaan in de zaak voor het strafgerecht.

De Raad wijst er op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde zodat wanneer persoonlijke verschijning toch vereist zou zijn, er niets in de weg staat dat verzoeker dergelijke vraag richt tot het bestuur. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld: *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten en wordt hij gerepatriëerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”*

Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zijn recht op eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen.

Verzoeker toont zich ongerust dat hij niet aan de voorwaarden zal kunnen voldoen die werden opgelegd in de beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding. In de stukken van het administratief dossier kan echter worden gelezen dat verwerende partij op 9 februari 2018 de onderzoeksrechter van het volgende in kennis heeft gesteld: *“U heeft in het dossier van de betrokkene (...) op 05.02.2018 de handlichting bevolen, mits enkelen voorwaarden. Eén van die voorwaarden was het verblijf houden op een adres in Genk en dit adres verblijfsrechtelijk te regulariseren. Desondanks heeft DVZ in dit dossier een weerhouding (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) aan de betrokkene laten betekenen. Gelet op de illegale verblijfssituatie van de betrokkene en de vreemdelingenwetgeving kan hij niet langer in het Rijk verblijven en zal hij gerepatriëerd worden. Bijgevolg is het voor hem niet mogelijk om tegemoet te komen aan de door u gestelde voorwaarden van 05.02.2018.”* Aldus is de onderzoeksrechter reeds op de hoogte van de redenen waarom verzoeker de gestelde voorwaarden niet kan nakomen en blijkt verder niet dat de onderzoeksrechter zich tegen de verwijdering van verzoeker heeft verzet.

Een schending van artikel 6 juncto artikel 14 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Evenmin blijkt prima facie een schending van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.6. Gelet op wat hierboven wordt besproken, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat in bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.7. Het enige middel is in geen van zijn onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. MAES